

ma jeho pravidelný dych rozmaznával, kde ma opájali závaný jeho vône, som nevedela nájsť žiadny protiargument.

Čakal na nás novučičko zrenovovaný dom slečny Marsovej so stovkami štvorcových metrov. Napriek tomu tu bola jedna maličkosť...

„Myslela som, že dom až do súdneho pojednávania polícia uzavrela.“

„Nie. Zerkimu sa podarilo vybaviť, aby zapečatili len vchod do suterénu. Zvyšok domu patrí nám.“

Nenahradiateľnému advokátovi sa opäť ako zázrakom podarilo odstrániť prekážky, ktorým musí Louis čeliť. Bude tomu tak i naďalej? Podarí sa vďaka Zerkiho majstrovstvu odohnať všetky mraky, čo na môjho manžela nafúkala justícia?

„Môžeme sa tam vrátiť hneď... Samozrejme, ak chceš.“

Na stránkach časopisov o bývaní všetci autori bez výnimky obdivovali dom slečny Marsovej a tvrdili, že je to vysnívaný príbytok všetkých novomanželov. Napriek tomu som naň nemala ani jednu dobrú spomienku. Samozrejme, že to bol dokonalý dom. Lenže naša láska v ňom nezakotvila, naše city sa s históriou tohto miesta nestotožnili.

„Až budeš chcieť byť sama, nič ti nebráni zájsť do svojho bytíku. Možno by si tam mohla písať...“ dodal nežne a veľkodušne.

Narážka na spoločnú vášeň ma dojala. Navyše sa mi páčilo, že sa môžem uchýliť do vlastného hniezdočka v podkroví. Že sa nestanem väzenkyňou domu slečny Marsovej, ako sa to stalo Aurore v byte George Sandovej na Orleánskom námestí. Kedykoľvek sa budem môcť vrátiť k vlastnej nezávislosti vo štvrti Marais, len pár

staníc metra od nášho nového domova. Prečo sa mi teda zdá návrat „domov“ ako krok zlým smerom?

Tichučké ťuk-ťuki-ťuk na presklené dvere mi pretrhlo tok myšlienok. Louis, ktorý bol ešte stále nahý, vyskočil z postele a šiel Ysiamovi otvoriť. Ledva som si stihla prehodiť cez seba prikrývku. Lenže tá v ostrom svetle aj tak presvitala. Hotelový poslíček vošiel, evidentne v rozpakoch. Obligátne sa usmieval.

„Dobrý deň, slečna Elle,“ pozdravil ma veľmi úctivo. Ako zvyčajne. V ruke držal veľkú cestovnú tašku.

„Dobrý deň, Ysiam. Poďte ďalej.“

Okrem Sophie patrila tento mladý muž zo Srí Lanky k naj dôvernejším ľuďom z môjho okolia. K tým, ktorých som veľmi rada vídala. Skutočnosť, že sa teraz objavil v izbe číslo dva, sa mi videla celkom prirodzená.

Vďaka jeho priateľstvu som si uvedomovala, že Hotel des Charms nepochybne najviac spĺňa moju predstavu domova, aj keď v prípade hodinového hotela môže toto tvrdenie vyznieť dosť čudne, priam nemiestne.

Ysiam vybalil z tašky veci, po ktoré ho Louis poslal domov, a starostlivo ich rozvešal na operadle stoličky. Louis mu za službičku zaplatil a Ysiam sa s chápaným úsmevom vzdialil.

Môj muž sa rýchlo obliekol. V košeli a letných ľanových nohaviciach bielej farby, ktoré pripomínali slnko, sa postavil pred posteľ a hlasom imitujúcim spevavý prízvuk hotelového poslíčka mi oznámil:

„Keby sa slečne Elle ráčilo sprevádzať ma na môj zámok...“

Chytil ma za ruku, prudko si ma pritiahol k sebe a uchopil za boky. Prstami si overil, ako sa zmenilo telo, ktoré patrí len jemu.

Ak by mohol niekto presne popísať, ako sa za ten čas vyvinulo, bol by to práve on. Zažil ma najskôr baculatú, potom drobnejšiu, s viac napätou pokožkou, a teraz rozkvitnutú v dospelú ženu. Zaboril nos do priehlbinky na mojej šiji a zhlboka nasal moju vôňu. Ako by to bola droga.

„Zbožňujem arómu tvojej pokožky, keď z nej vyprchá parfum...“

„Ja viem... Voniam božsky,“ odvetila som trochu naivne.

Lež z jeho nalievavého pohľadu som vyčítala, že to myslí smrteľne vážne. Rukou mi prešiel hore – od ritky až k zátylku. Nežne ho stisol.

„Myslíš, že by si ho mohla prestať používať?“

„Parfum?“ zvolala som.

„Áno... Aby som cítil tvoju prirodzenú vôňu. *Teba*.“

Pozrimeže, kam až zašiel vo svojich rozmaroch. Zase voľajaká skúška? Včera v noci mi medzi týmito stenami sľúbil, že ich má pre mňa pripravených ešte niekoľko.

Aj tentoraz som na jeho návrh reagovala s ľahkým nadhľadom.

„Drahý pane, aby ste mi zabránili používať parfum, to by ste ma k tomu museli prinútiť.“

„Dobre. Presne to sa chystám urobiť,“ odvetil. Konečne začal žartovať aj on. „Povedzme, že to je môj plán na najbližších päťdesiat či šesťdesiat rokov. Vyhovuje vám to?“

„Hm,“ odvetila som a pousmiala som sa. „Znie to síce pekne, ale zatiaľ parfum používať budem.“

Po niekoľkých vášnivých bozkoch do mňa vnikol – postojáčky a oblečený, len si vyslobodil úd z rozopnutého rázporku. Tieto spontánne rýchlovky mám nesmierne rada. Nikdy nám spo-

lu nie je tak dobre, ako keď nečakaným túžbam necháme voľný priebeh.

Napokon ma skúsene obrátil, položil na brucho a oprel o okraj postele – kolenami som sa takmer nedotýkala zeme. Klákol si za mňa a ja som vzápätí pocítila, ako mi jazykom vniká do brázdy, ako ním jazdí od ritky k mačičke. Mokrou, chvejúcou sa špičkou preťahoval obe dierky. Keď ma potom rukami uchopil za zadok, očividne zatúžil po čomsi viac. Postupne do mňa vsúval prsty, jazyk i nos a ja som sa mu nedočkavo, vlhko otvárala dokorán. Moje pohlavie, či skôr *naše* pohlavia, sa premenili v DNA nášho vzťahu, a my sme sa k nej vracali v každej dôležitej etape nášho príbehu.

Nikdy sme nezostavili zoznam našich najobľúbenejších polôh, ale pozícia zozadu k nim nepochybne patrila. Louis to inštinktívne vycítil, keď mi pred rokom, teda v čase, keď bol pre mňa len prenasledovateľom bez tváre, poslal nasledovnú anonymnú poznámku: „Pri pozícii zozadu dosiahnem orgazmus ľahšie ako pri iných polohách... Práve preto, že je taká živočíšna.“ Od našej prvej noci sme si túto polohu zamilovali. Obaja.

Napodiv však do mňa tentoraz nevnikol hneď. Úd, orosený túžbou, so šialene napätou uzdičkou, nechal túlať sa okolo mojej vagíny, ťukať mi na perineum a otvorené pysky. Keď videl, ako sa môj smäd mení na utrpenie, evidentne pocítil uspokojenie... Potom som to už ďalej nevydržala a úpenlivo, bez okolkov zaprosíkala:

„Daj ho tam... No tak, daj ho tam... Prosím!“

Pomaličky ho začal do mňa vsúvať, s rozkošou anglického dandyho, ktorý si naťahuje rukavicu a vychutnáva pocit, čo mu postupné prenikanie môže priniesť. Potom, ako keby som ho do

seba vtiahla, posledným kratučkým pohybom vyrazil vpred. Nebol v tom ani náznak vypočítavosti. Podobne ako včera večer v aute, aj teraz nechal úd chvieť sa v mojich hĺbinách, len kúsok od krčka maternice. Každý Louisov krč mi masíroval rozochvenú sliznicu, v mojej mačičke prebúdza tie najvzdialenejšie zóny. Môj muž však rýchlo zmenil tempo, jeho pohyby tam a späť sa stávali pravidelnejšími, pribojnejšími. Jeho tetovanie na podbruší sa pri každom príraze pritislo k mojim polovičkám. Dnes si už nemyslím, že vo mne táto poloha prebúdza šelmu. Len spôsobuje, že zabúdam na to, kto som, že sa mením na živočícha vnímajúceho výhradne rozkoš. Rada sa vystavujem tým najšialenejším útokom.

Záverečné zrýchlenie vyvolalo taký prechod do inej tóniny, aký som ešte nezažila. Nedokázala som zadržať dlhý prenikavý výkrik – kričala som počas celého spoločného orgazmu.

Bol to výkrik na rozlúčku s Hotelom des Charmes, akési bezstarostné zbohom, pozdrav nášmu manželskému životu.

Návratu na rue de la Tour-des-Dames som sa obávala. Veď sme sa tam mohli stretnúť s Davidom. Moje obavy sa ukázali ako zbytočné; dnes podvečer bola ulica prázdna, momentálny pokoj rušilo len Félicitino vyhladované mňaukanie.

„Pod' sem, miláčik!“ šepala som a moju chlpatú pradúcu guľôčku som vzala do náručia.

Môj švager David sa neobjavil od chvíle, čo mi pripravil pascu v Hoteli des Charmes, a bezmála ma tam nechal znásilniť svojim najatým zvrhlíkom!

Na jednej strane som sa desila toho, že sa tu zjaví, no na druhej strane som horela túžbou vyrovnáť si s ním účty za ten večer i za to, ako sa chcel pomstiť Louisovi. Príkazy napomádaného advokáta Jeana-Marca Zerkiho však boli v tomto ohľade jasné: ak si chceme udržať prevahu nad protivníkom, musíme sa od neho držať ďalej. Iste, komplikácia spočívala v tom, že David je naším susedom. Okrem náhodných stretnutí sme sa teda museli akýchkoľvek provokácií vyvarovať.

Aj keď sme Davida mohli pekne-krásne ignorovať a jeho meno nevyslovovať nahlas, nemohli sme ho vymazať z povrchu zemskeho. Pripomínalo nám ho množstvo vecí, vrátane pošty, čo sa hromadila na poličke vedľa vchodových dverí. Medzi obálkami a prospektami som si všimla logo a obálku časopisu *Ekonom*, ešte zabaleného vo fólii. Týždenník, pre ktorý pracoval François Marchadeau, vychádzal pravidelne každú stredu, ale predplatitelia ho dostávali už v utorok. Číslo, ktoré som držala v ruke, teda prišlo dnes ráno. Čerstvo vytlačené a zabalené. Na prvej stránke prilákala moju pozornosť upútavka uvedená v rámečku v krikľavej červenej farbe. Takmer som zhíkla od úžasu.

Barlet: Denník skazeného dieťaťa!

Horúčkovito som roztrhla obal a listovala dovtedy, kým som natrafila na svoj stĺpček. Tak veľmi som sa ponáhľala, že som roztrhla stránku s reklamou kozmetiky pre zrelé ženy, ktorej tvárou sa stala istá starnúca hollywoodska hviezda.

Konečne som stĺpček našla. Plné tri stránky s veľkou Davidovou fotografiou. Nevedela som, či mám začať podupkávať nohou od pýchy, či od zlosti. Článok mi otváral bránu medzi elitu a aký-

koľvek dvadsaťtyriročný žurnalistický učeň by ho považoval za čosi ako zasvätenie. Lenže tým, že Marchadeau uviedol Davidovo meno, porušil našu dohodu. Dal prednosť malej osobnej pomste pred Louisovými a mojimi záujmami. Dôkazom sa mi stal titulok z prvej stránky. Marchadeau sa snažil pošpiniť obraz generálneho riaditeľa Barlet Group v najkritickejšom okamihu Davidovej kariéry. *Denník skazeného dieťaťa!* To sa teda poriadne vzdáľuje od neutrálnej formulácie, čo mi prisľúbil. „Súkromný život absolventa Polytechniky. Alebo čosi také,“ povedal mi vtedy.

Jediné, čo z našej dohody rešpektoval, bol môj pseudonym. Émilie Lebourdaisová. Vybrala som si ho natruc Davidovi. V súvislosti s Barletovcami mu musí byť jasné, kto je v skutočnosti autorom denníka. Veď kto iný by mohol poznať toto meno spojené s jeho minulosťou a disponovať toľkými pikantnými historkami o jeho živote, o živote veľkého šéfa?

„Čo to čítaš?“ spýtal sa ma Louis z diaľky.

„Hm, nič...“ odvetila som. „Politické komentáre v *Ekonóme*.“

Louisovi som o článku nepovedala, a vzhľadom na to, aké obrátky celá záležitosť naberala, som o jeho reakciách nemala najmenších pochybností. Časopis som zbabelo zavrela a strčila do kôpky magazínov.

„Tvoj vzťah k starým megalomanským politikom ma nikdy neprestane prekvapovať, miláčik!“ povedal.

Po tejto poznámke ma nechal zaoberať sa vlastnými úvahami. Lenže odkaz na záznamníku pevnej linky znásobil môj strach a prilákal jeho pozornosť.

„Dobrý deň, Annabelle...“

Hneď som spoznala hlas Davidovej asistentky Chloé. Vrhla som sa k záznamníku a stíšila zvuk na minimum, no zlo už spáchané bolo. Louis sa vrátil z haly.

„Čo len od nás môže chcieť táto osoba?“ čudoval sa.

„Pst!“ sykla som a doplnila to rozčúleným gestom.

Už som mu nemohla zabrániť načúvať, a tak som si to aspoň chcela vypočuť.

„David ma poveril, aby som vám zavolala kvôli tomu článku v *Ekonóme*...“

Louis užasnuto zagúľal očami. „Článok?“ naznačili jeho pery. Nechcel prerušiť sekretárkin hlas.

„Chcel by sa s vami stretnúť...“

„Neprichádza do úvahy,“ zamumlal Louis a odmietavo zamával ukazovákom.

„Nechcem vás znepokojovať, ale dnes ráno som začula časť rozhovoru s jeho advokátom, doktorom Boffordom... A ten uvažuje o trestnom oznámení za ohováranie.“

V jej sebaistom tóne som rozpoznala i štipku zadosťučinenia. Musela mať radosť, že ma jej šéf bude žalovať, veď som si ju dovolila vydierať kvôli sexuálnej orientácii.

„Tejto nepríjemnosti sa ešte dá zabrániť, ale musíte sa s Davidom bez meškania stretnúť. Ďakujem, že mi zavoláte, hneď ako dostanete môj odkaz. Dohovoríme spolu vašu schôdzku s Davidom.“

„Tak preto si sa tvárila tak záhadne? Kvôli tvojmu článku v tomto braku?“ povedal Louis, keď odkaz skončil. Jeho tón bol oveľa odmeranejší.

„Nie je to tak, ako si myslíš... Vôbec to tak nie je.“

„Nemyslím si nič, ale bol by som rád, keby si mi to vysvetlila. Len ti chcem pripomenúť, čo nám radil Jean-Marc: až do pojednávania čo najmenej kontaktov s nepriateľskou stranou.“

Napomádaný Zerki sa pred niekoľkými dňami, keď sme sedeli pri pohárikú na terase kaviarne TrésOr, vyjadril v tomto zmysle celkom jasne. Hlavne Davidovi nesmieme naznačiť, čo naňho máme – predovšetkým nesmieme spomenúť to famózne ruské video –, vzhľadom na blížiacu sa súdne pojednávanie o Delacroixovej afére a o škandále galérie Sauvage. Pokiaľ súd neskončí, Louisovi stále hrozí trojročné väzenie. To, samozrejme, ospravedlňovalo jeho nervozitu a opatrnosť. Vysvetlila som mu teda obsah dohody, ktorú som s Françoisom Marchadeauom uzavrela. Že napíšem stĺpček o bežnom dni generálneho riaditeľa Barlet Group, a že mi za to Marchadeau poskytne svoje známosti a pomoc pri pátraní.

„Takže moju terajšiu situáciu si vystavila riziku len preto, aby si sa mohla hrabať v minulosti mojej rodiny?“ povedal Louis po chvíli mlčania. Jeho hlas šľahal ako bič.

„Nič som nevystavila riziku. Telefonát od Chlóé je obyčajný blaf.“

„Mne sa to tak nejaví...“

„Právne sa nedá dokázať, že som ten článok písala ja. Ak bude chcieť Davidov advokát zaňho niekoho popoťahovať, musí osloviť oficiálneho zástupcu *Ekonomá*.“

„Bofforda poznám dobre. Stavím sa, že oznámenie, ktorým sa vyhráza, už určite podal. Je ako pes, stačí mu hodiť kosť a hneď sa do nej zahryzne.“

Ako keby Félicité pochopila, že hovoríme o psovi, pribehla a začala sa nám obtierať o nohy – najprv Louisovi, potom mne.

Chcela som ju zahnať, lebo som videla, že Louis len s ťažkosťami krotí hnev, no on ma jemne chytil za ruku.

„Smiem sa ťa spýtať...“

Zdalo sa, že váha. Bál sa vari mojej odpovede?

„Na čo?“

„Čo Marchadeau vysnoril?“

Takže Louisa toto pátranie predsa len zaujíma. Aj keď sa mojim otázkam vždy vyhýbal a bez hanby klamal o vlastnej minulosti.

Možno je to len známka toho, že sa začína nesmeli otvárať. Možno sa chce so mnou konečne podeliť o svoje posledné tajomstvá – teraz, keď z nás manželstvo urobilo jednu bytosť. Alebo sa chce uistiť, že stojím – spolu so svojím komparzom – stále na jeho strane, že ho nemôže ohroziť nič z toho, čo sme v poslednom čase vypátrali...

„Nevysnoril nič, čo by si už o Émilie a Davidovi Lebourdaisovcoch nevedel.“

Tie mená a priezviská som zvolila naschvál. Louis zachoval kamennú tvár, ani sa nepohol. Jeho mlčanie sa však rovnalo priznaniu.

„Alebo nič, čo by si už aj tak nevedel,“ pokračovala som a siahla do kabelky po mobil.

Rýchlo som niekoľkokrát klikla palcom a otvorila posledné odkazy, ktoré mi Marchadeau poslal zo Saint-Malo: fotografiu viačočného stromčeka u Lebourdaisovcov a formulár Émiliinho prijatia do Saint-Broladre.

„No a... Čo mám k tomu dodať?“ povedal s kamennou tvárou.

„Neviem. Ty musíš vedieť... Ide predsa o tvojho nevlastného brata a o tvoju veľkú lásku z mladosti.“

Posmešne sa usmial, akoby chcel moje posledné slová od seba odohnať.

„Čo je?“ naliehala som. „Predsa to nemôžeš brať takto.“

Zahľadel sa na mňa dosť zvláštne. V jeho pohľade sa striedala neha s výčitkami. Ako keby všetko, čo som mu práve prezradila, v ňom vyvolalo úľavu, no zároveň ako keby som ho tým ponížila.

„Ale môžem...“ odvetil napokon potichu. „Môžem.“

„Veď si ju miloval.“

„Áno,“ znovu prisvedčil.

„A nevádí ti, že ju oslovujem priezviskom? Mám ju radšej volať Aurora?“

„Nie. O to nejde.“

Len tak to v ňom vrelo. Rozpoznala som to z krčovitého chvenia svalov okolo úst. Na čele a okolo očí sa mu zjavili drobné vrásky.

Ako keby mu voľajaká vnútorná sila bránila vyriečiť slová, ktoré by ho konečne oslobodili. Jeho duša bola zamknutá. No kto vlastní kľúč?

„Tak čo? Stále ju ešte miluješ?“ spýtala som sa.

„Samozrejme, že nie!“ vyhrkol.

Vzápätí sa však ovládol, chytil ma za boky a elegantným pohybom tanečníka tanga si ma pritiahol k sebe.

„Ty dobre vieš, *koho* dnes milujem.“

„Jej dvojníčku?“ odvážila som sa spýtať. Túžila som, aby mi to celé vysvetlil.

„Nemôžem ti klamať. To som si myslel vtedy, keď som ťa našiel... Lenže s ňou som ani zďaleka neprežil to, čo prežívam s tebou.“

Prvýkrát sa predou mnou zmienil o Aurore ako o dôležitej súčasti svojej minulosti.

„Naozaj?“

Chvíľu hľadal slová, potom sa mu blysko v očiach a povedal:

„Auroru som nikdy do ničoho nezasväcoval. Nikdy som s ňou nestrávil rok zavretý v Hoteli des Charmes, nikdy som sa s ňou nemiloval vo dne v noci. Nikdy som s ňou nezdieľal vášeň k písaniu tak, ako to robím s tebou...“

Zoznam všetkého, čo nás spája, je presvedčivý. Napriek tomu som sa neprestávala trápiť, že som len mladšou a zaujímavejšou dvojníčkou...

„Ak ťa náš vzťah tak veľmi napíňa, potom nemáš dôvod hnevať sa na Davida.“

„Áno... Presne, ako vravíš. Len sa bránim jeho útokom. Len čo bude po súde, myslím, že my dvaja spolu definitívne skončujeme.“

Nemohla som sa ubrániť myšlienke, že obaja majú *vlastnú* verziu o tej istej žene.

Ak sa ale Louis chystá zakopať vojnovú sekeru, v Davidovej ofenzíve sa rovnaký pacifizmus identifikovať nedá. Čo na nás ešte chystá? Na okamih som si spomenula, ako ma v tej čiernej izbe vyfotografoval – nahú, rozťahnutú. Prinútila som sa túto spomienku zahnať.

„A od teba,“ povedal a nežne ma pobozkal na čelo, „očakávam rovnakú neutralitu. Prestaň sa hrať na Sherlocka Holmesa.“

„Škoda. Táto úloha ma začínala baviť,“ pokúsila som sa o žart.

„Myslím to vážne, Elle. Aurora je Davidova biologická sestra. Kedysi sme sa kvôli tomu zvykli hádať. Ešte žije a rozhodla sa pre život v ústraní... Tým celý príbeh končí. Nemá zmysel vracat sa k nemu. Súhlasíš?“

Tým vraj celý príbeh končí. To by som teda rada videla! Prečo potom Armand chodí na Orleánske námestie? Aký je podiel Émilie – Aurory v akciovej spoločnosti riadiacej Hotel des Charmes? Bola agentúra Belles de Nuit založená len preto, aby našla Aurorinu dvojníčku, teda mňa? Iniciovala jej založenie sama Aurora? A čo tá dohoda, ktorú medzi sebou evidentne uzavreli bratia Barletovci, aby ju nechali zmiznúť z povrchu zemskeho? Aj teraz som však vlastným pochybnostiam nasadila náhubok a bozkom potvrdila *status quo*. Louisa som spacificovala perami. Udušila som tak slová, čo by mohol vyriečiť.

2.

10. júna 2010

Hneď nasledujúci deň po návrate na rue de la Tour-des-Dames som pocítila túžbu odtiaľ vypadnúť. Louis sa správal nesmierne pozorne a nežne a snažil sa, aby som si jeho dom i manželský život zamilovala. Napriek tomu som šialene túžila po nezávislosti a slobode. Tie mi však žiaden z jeho zaľúbených prejavov nemohol nahradit. Jeho ruky ma objímali nežnejšie, než som kedy mohla dúfať, no keď sa okolo mňa zovreli, pripomínali mi zvieraciu kazajku, ktorej som sa chcela aspoň na chvíľu zbaviť.

A ak som sa dočasne zmierila s prímerím, nechcela som sa premenit na Auroru.... Na krásnu väzenkyňu v cennej schránke plnej drahých kameňov, histórie a tajomstiev.

A tak som pod zámenkou hľadania práce na plný úväzok – čoho si trvalejšieho než moje články pre *Ekonomá* – chodievala von. Louis si, naopak, vôbec nedokázal naplánovať pracovnú budúcnosť. Keďže problémy so súdom neboli ani zďaleka zažehnané a on i naďalej zostával objektom očierňovacej aféry, ktorú proti nemu rozpútal David prostredníctvom Antoina Goberta, jeho aktivity z pozície majiteľa galérie sa ocitli na mŕtvom bode. Galéria Barlet-Sauvage asi neotvorí brány celé mesiace. Louis bol z toho skôr mrzutý, než znepokojený.